

Світлана ШАБАТ-САВКА

З ЛЮБОВ'Ю НА ВУСТАХ

Поезія

Чернівці
«Букрек»
2021

УДК 821.161.2'06-1

Ш 12

Шабат-Савка С. Т.

Ш 12 З любов'ю на вустах: поезія. Чернівці: Букрек, 2021. 96 с.

ISBN 978-966-997-066-4

У поетичній збірці «З любов'ю на вустах» Світлани Шабат-Савки, доктора філологічних наук, професора, завідувача кафедри сучасної української мови Чернівецького національного університету імені Юрія Федьковича, представлено вірші, написані в різні періоди життя: від юнацьких років, сповнених чарівних душевних порухів та окрилених мрій, до проникливих, перевірених досвідом і мудрістю життєвих настанов, до філолософських, метафорично-образних, афористичних узагальнень людини з глибокими українсько-центричними переконаннями. В естетично довершеній віршованій формі, так уміло обрамленій і написаній добірною українською мовою, авторка з любов'ю на вустах апелює до людини і світу, вияскравлюючи свої щирі почуття до рідної землі, репрезентуючи контрасти людського буття, вивищуючи моральні чесноти, виховуючи високі почуття патріотизму до всього рідного — до українського.

УДК 821.161.2'06-1

ISBN 978-966-997-066-4

© Шабат-Савка С. Т., 2021

© Видавничий дім

«Букрек», 2021

СИЛА ВСЕОХОПНОЇ ЛЮБОВІ

Коли йдеться про поетичну творчість дослідників-науковців, то найперше асоціативно вимальовуємо образ текстів, яким притаманні продуманість, чіткість у вираженні глибокого змісту з домінантним логічним компонентом, що визначає напрямок розвитку ліричної теми цієї поезії. Проте поезія — це не штучний добір рим, не механічне складання рядків у строфи, що мають змістово-тематичну єдність та структурно завершену цілісність. За словами визначної української поетеси, громадської діячки, професорки Віри Вовк, «поезія — це містичне спілкування з красою», і саме краса думок, сплєтених словом (а особливо — словом філолога), і становить сутність поетичної творчості.

Перед нами поетична збірка науковиці-лінгвістки, професорки, завідувачки кафедри сучасної української мови Чернівецького університету Світлани Шабат-Савки, яка дарує естетичну насолоду від самотутніх віршових вервиць, що тонко, точно і яскраво відбивають різнобічну та водночас чутливу ліричну вдачу авторки. А також маємо змогу переконатися, що внутрішній світ дослідника складається не лише з наукових категорій, умовиводів, суджень, дефініцій. Авторка поважних наукових розвідок і солідних монографій, уміло оперуючи найважливішою та найдієвішою філологічною зброєю — словом, постає перед читачем багатогранною й чутливою до краси особистістю.

Назва збірки поезій «З любов'ю на вустах» — промовиста й символічна: кожен вірш із

п'яти циклів, що формують збірку, кожен рядок виплекані на ґрунті любові — до природи, до України, до малої батьківщини, до батьків, до родини, до улюбленої справи та й загалом до життя.

Залюблена у природу, поетеса милується й радіє кожній порі року, оживлює проникливим словом побачене, наповнюючи різноманітними барвами, подеколи непритаманними для певного природного проміжку. Так, жовту кольорову гаму, що зазвичай асоціюється з осінньою порою, авторка запримітила напровесні і джерелом опоетизованої барви означила сонце — основу основ, — перетворивши у такий спосіб звичну асоціацію цієї кольороназви з сумної, пишнозгасаючої на врочисто-життєдайну, ту, що дає початок новому. Золото сонця дарує щедрі барви й квітковому розмаїттю пробудженого після зими довкілля:

*І у весни свої жовтаві барви.
Вони від сонця, ласки і тепла,
Від звуків владної литаври —
Від них аж двиготить земля!
У подиху, у леготі, у цвіті
Весна спішить, весна уже ось тут...
Габою квіти ніжною сповиті,
Ряснить форзицій пишний жмут.
Канарковий, жовтаво-золотистий,
Вражає очі, серце! Аж яснить!..*

(«Жовтаві барви весни»).

Інтимна лірика поетеси, що представлена у циклі «Замрії юної весни», вирізняється якоюсь особливою таємничістю; зворушливі несміливі дівочі зізнання сповнені справжніх почуттів — незрадливих, жаданих, благовісних, тих, що окрилюють і додають снаги. Чи не в кожній поезії циклу — авторські філософські роздуми-спостереження, об-

севі Федору Куцю, наставниці Ніні Гуйванюк. Це поезії особливі за змістом і формою, у них — не лише добрі слова про людей, а й вираження безмежної вдячності, поваги, шани та поцінування, що вкотре демонструє ті найвищі моральні цінності, які сповідує поетеса.

Світлана Шабат-Савка постає самобутнім творцем розкішних авторських метафор, структурованих оригінальними, добірними компонентами, вишуканих епітетів і порівнянь, що й вирізняє її поезію з-поміж інших, робить впізнаваними поетичні рядки авторки («осінній сніг спливе сльозами вмить», «дорогою уздовж біжать хати», «в багрянні сукні одяглася осінь», «яснолистий килим», «жовтосяйна гама», «пошерхле листя», «золотобарвний затінок куліс», «блакить небесна — осяйні престоли» та ін.).

Два безмежних світи — досконалий, точний, скрупульозний світ науки та грайливий, латентний, барвистий світ поезії — гармонійно співіснують і продуктивно реалізуються у творчості самобутньої поетеси Світлани Шабат-Савки, чие ім'я поповнило буковинську жіночу поетичну когорту, поетеси, у центрі світобачення й діянь якої — любов і вдячність:

*То я щаслива! Я найщасливіша!
Бо я люблю! Бо я серед людей!
І вдячність Богові хай лине найщиріша
З мого єства, з моїх грудей!*

(«Я щаслива!»).

**Володимир Антофійчук,
доктор філологічних наук, професор,
член Національної спілки
письменників України**

ЧАРІВНІ ПОРУХИ ДУШІ

ТАНЕЦЬ ВЕСНИ

Весна танцює зеленавим вальсом,
Мов наречена, квітне. Білий цвіт
Кружляє скрізь. Уранці-рано
Вже чути спів птахів. І світ
Леліє днем і пахне п'янко,
Красою тьмариться, цвіте,
І сонце посміхається безхмарно,
І жити хочеться понад усе!

Так день спливе і вкотре ніч,
Зустрінуться і розійдуться люди,
Мине життя у танці свіч, —
Весна ж буятиме усюди...

ВІРШ КОХАННЯ

Весна диктує дивний вірш кохання,
Зітхає вітром ніжних серенад.
Не зрозуміла лиш Твого мовчання,
Тих слів гучних — казкових зорепад.
Ти не мовчи в цю мить щасливу,
Врочистим сонцем розбуди красу.
І подаруй Ти посмішку грайливу,
Чи оберемок квітів, чи зорю.
Кружляй у танці весняним розмаєм,
Кохай, твори, та тільки не мовчи!
Іде весна чарівним нашим краєм —
Цей вірш кохання, любий, допиши!..

У ЦЮ КАРПАТСЬКУ ВЕСНЯНУ ПОРУ

У цю карпатську весняну пору,
Коли дерева у зелених шатах,
Я в Вашу закохалася красу —
Й думки мої в розкішних ґратах.

Десь розцвітають у саду тюльпани,
Жовтаво-білим розцвіта нарцис.
Я близько, але все ж не з Вами,
Боюсь торкнутися до Ваших риз...

Дивитимусь загадкою Вам в очі,
Коли надворі весняна пора.
Краса у всьому і красиві ночі,
Проте чи є у тій красі душа?!

ЦВІТ МАГНОЛІЇ

Цвіте магнолія — й душа радіє.
Прийшла весна — і зелен сад довкруз.
Земля погідна тихо трав'яніє,
А жвавий вітер леготить щодуж,
Й сміється сонце весело й врочисто,
Й весняний ліс своїм теплом віта, —
Цвіте магнолія — й душа пречиста
Народжує нечувані слова.

ОКРИЛЕНА Й КРАСИВА

А ти, магноліє, окрилена й красива,
Розхристана вітрами і людьми,
П'янила ароматом і, щаслива,
Щось шепотіла квітами-крильми.
Ошатна ти у ранішнім мовчанні,
Велична ти у відблисках зорі.
Тобі освідчується в ніжному коханні
Той легінь-вітер, лиш одній тобі...
Затихла ти, приникшли крила,
Твоїй красі, на жаль, недовгий вік,
Як і людини, бо й вона безсила,
Й її життя — магнолій дивен цвіт.

ВЕСНИ ПРЕКРАСНА МИТЬ

Яка ж це мить прекрасна, друзі!..
 Вона дає натхнення нам і сил.
 Життя немов сповна, у білій смузі,
 І ти летиш й не опускаєш крил,
 І ти захоплено вдихаєш ці простори,
 І ти ідеш, і зелено навкруг,
 Блакить небесна — осяйні престоли,
 Що нас лікують від усіх недуг.
 І ти не зможеш оминуть ці квіти,
 Не зможеш мимо них пройти ніяк:
 Вони ж до тебе ніжно тягнуть віти,
 Вони ж для тебе — Божий добрий знак.
 Яка ж це мить прекрасна, друзі!..
 Тут небо, сонце, весен цвіт, розмай...
 Нехай життя! І лиш у білій смузі!
 Нехай так завше буде! Хай!

У КРУГОВЕРТІ БУТТЯ

Коли зимі кортить владарювати:
Сніжити, віяти, лякати,
І ні на мить весну не підпускати,
Морозом у віконці малювати.

Коли весна вже в лютому вирує,
Зухвало в лісі проліски цвітуть,
Коли земля шумить, пульсує,
То що їй ці сніги?! Нехай метуть!

Я посміхнусь, бо битва ця одвічна —
Зими й весни, як сонця і дощу!
Ця круговерть буття... Вона магічна.
Чаруймось нею вволю, досхочу!..

ОВИДИ ЗИМИ Й ВЕСНИ

А білий сніг іде собі й іде,
 Вкрива рівненько всі поля й діброви,
 Периною розкішною встеля,
 Білим по білому він вишива узори.

Весна йому всміхається здаля,
 А сніг гаптує білим-білим всюди,
 Вже пролісками світиться земля,
 А він будує з кришталю споруди.

Йому байдужа весняна теплінь,
 Сніг квіти памороззю швидко замалює,
 Та сонцесяйна неба височінь
 Всі вибрики його сповна вгамує.

Хай йде собі цей сніг, хай йде...
 Ще милі серцю всі зими овиди,
 Та гріє думку сонце молоде,
 І ніжні проліски, і в зелені бескиди.

У ЛІСІ ШУРХОТЯТЬ СУХІ ЛИСТОЧКИ

У лісі шурхотять сухі листочки,
Дерева голі сумотять навкруг,
Та вже довкола жебонять струмочки,
Вже де-не-де і зеленіє луг.
А в лісі, в тім пошерхлім листі,
Весна встеляє диво-килими.
Там білосніжні проліски в намисті,
Там прохолода огорта крильми.
Весняним дощиком і скропить, і обмиє,
Аби шафран розцвів, зазеленів листок,
І заново цей світ весна відкриє,
І забує цвітом бересток,
І вмить душа наповниться любов'ю,
І враз заграють струни голосні,
І тільки радості додасть здоров'ю,
І тільки щастям сповнить наші дні.
Коли в пошерхлім листі снігоцвіт,
Коли земля напоєна, з квітками,
То знов прийшла весна в наш світ,
Вона ощедрює життя дарами!

ЖОВТАВІ БАРВИ ВЕСНИ

І у весни свої жовтаві барви.
Вони від сонця, ласки і тепла,
Від звуків владної литаври —
Від них аж двиготить земля!
У подиху, у леготі, у цвіті
Весна спішить, весна уже ось тут...
Габою квіти ніжною сповиті,
Ряснить форзицій пишний жмут,
Канарковий, жовтаво-золотистий,
Вражає очі, серце! Аж яснить!
І настрій створює врочистий,
А день за днем біжить собі й біжить...
І поки гримотять весни литаври,
І поки серце сповнене життям,
Й милують око сонцесяйні барви,
Раюй, впивайся цим буттям!

МЕРЕЖИТЬ НІЧ ЯСКРАВІ ВІЗЕРУНКИ

Мережить ніч яскраві візерунки —
Зірками вкрито небо навкруги.
Такі розкішно-чарівні малюнки
Благословенні Господом згори!

А місяць споглядає гордовито
Оцю красу небесно-неземну...
А простору для мрій відкрито —
І я любов тобі свою несучу!

Хоча й росить вже молоде світання,
Та той прекрасний неба краєвид
Запам'ятаю я, немов кохання,
Його безкрай тихий оксамит!

ЧАРІВНІ ХРИЗАНТЕМИ

Вже огорнули ніжною габою
Осінній сад чарівні хризантеми,
Обшили все барвистою каймою
І світяться вночі, мов діадери!
Від того світла затишно й розкуто!
Від того цвіту заговкає світ!
Печалі тихі трохи призабуто...
Й образам давнім забуваєш лік...
Бо ти вдихаєш пахощі манливі,
Бо хризантемами довкруг пахтить!
Минуться швидко й дні примхливі...
А як цю мить прекрасну зупинить?!

ЖОВТАВОЛИСТО ВИГРАЄ ПРИРОДА

Жовтаволисто виграє природа,
Багрянцями ліси танцюють.
Хоча вже скоро дощова негода,
Та хризантеми у саду квітують.
І чорнобривці ще чорнобривіші,
І яблука достиглі і смачніші,
Калинові суцвіття червоніші,
І почуття тепліші і світліші!
Хоча вже скоро дощова негода,
Ой, задощить і в думці, й на душі,
А зараз ще і сонце, і погода,
Й листочки ніжно-ніжні у руці!

БАГРЯНІЮТЬ ВЖЕ ЛИСТЯ КАЛИНИ

Багрянiють вже листя калини,
Й чорнобривцями свiтиться свiт,
Крiзь трояндовi порухи лине
Цей марсаловий колiр i цвiт.

I жовтить, i винує цей простiр,
I захоплює барвою лiс,
I дивує небес нiжна просинь,
Й хтось троянди вишневи принiс...

Вже навспак не повернеться лiто,
Та багрянцi калини довкруг,
Все трояндами щемно зiгрiто, —
I не тягне чорнозем ще плуг...

А ЧАЙКИ КЛИКАЛИ ДО ТЕБЕ В ГОСТІ

А чайки кликали до тебе в гості
Посеред зим, хурделиць і вітрів.
І я прийшла до тебе, море, в простір
Твоїх думок, обіймів, снів.
А ти бурхливо хвилюю плескало.
Мовчало ніжно. То шуміло знов.
Морським повітрям тихо огортало —
Так дарувало ти свою любов.
Зимовий простір моря... Як це гарно!
Морський прибій. Вокзал і дивний щем,
Небесна синь всміхається безхмарно
І не лякає нас своїм плачем.
Бо я прийшла до тебе в гості.
Там корабель пливе. А онде птах...
Ти ще поклич мене у свій шумливий простір,
Подай мені, мій друже, добрий знак!

ХВАЦЬКА ЗАВІРЮХА

Полонила хвацька завірюха
Нашу хату, нашу душу й сон.
Захурделила усе чарівна злюка,
Узяла тебе й мене у свій полон.
Й завіває фуга, й веселиться,
Снігом крутить, сипле, і мете,
Хилить дерево обмерзле, злиться, —
Все одно тебе не відбере.
За хурделицю сильніші ми в любові,
Хоч краса у віхоли своя:
Засніжить — і почуття святкові
Переповнюють рутину дня.

ПРИЙДЕШНІЙ РІК

Вже у віконце заглядає він —
Отой, що називаємо прийдешній...
Вже чуємо веселий передзвін —
Його прихід, упевнений, святешний!

Хай з миром він зайде у кожна хату!
Хай щастя й радість принесе у дім!
Здоров'я і любові пребагато
Цей рік Новий хай подарує всім!

НАЙКРАЩЕ НАМ У РІДНІЙ ХАТІ

ОЛЕША — ЦЕ МОЄ СЕЛО

Олеша — це моє село,
Тут все знайоме, рідне, близьке.
Я п'ю тебе, немов зело,
Всю доброту і очі материнські.

Це та земля, яка бентежить душу,
Це шлях дідів і прадідів моїх!
Це та історія, якій вклонитись мушу,
Це та любов, що зігриває всіх.

Чарівне плесо затишних ставочків,
Квітучий сад, що вабить нас усіх.
А в школі тих дзвіночків-голосочків,
Що скоро вирушать в широкий світ!

Оці церковні стоголосі дзвони!..
Оцей святий архангел Михаїл!..
Я припаду вустами до ікони —
Хай це село століттями стоїть!

Олеша — це моє село

Музика Світлани Шабат-Савки

Це та зем - ля, я - ка бен - те - жить ду - шу, це
шлях ді - дів і пра - ді - дів мо - їх! Це та іс - то - рі - я, я -
кій вкло - ни - тись му - шу, це та лю -
бов, що зі - грі - ва - є всіх. О -
ле - ша це мо - є се - ло, тут все зна - йо - ме, рід - не,
близь - ке. Я п'ю те - бе, не - мов зе -
ло, всю до - бро - ту і о - чі ма - те - рин - ські.

Це та земля, яка бентежить душу,
Це шлях дідів і прадідів моїх!
Це та історія, якій вклонитись мушу,
Це та любов, що зігріває всіх.

Приспів:

Олеша — це моє село,
Тут все знайоме, рідне, близьке.
Я п'ю тебе, немов зело,
Всю доброту і очі материнські.
Чарівне плесо затишних ставочків,
Квітучий сад, що вабить нас усіх.
А в школі тих дзвіночків-голосочків,
Що скоро вирушать в широкий світ!

Приспів.

Оці церковні стоголосі дзвони!..
Оцей святий архангел Михаїл!..
Я припаду вустами до ікони —
Хай це село століттями стоїть!

Приспів.

БАТЬКІВСЬКИЙ ПОРІГ

Я народилася в маленькому селі,
Воно на пагорбі крутим ясніє.
Тополі тут величні та стрункі,
Густа озимина в полях яріє.

Край хати рідної росте калина,
В полях колосяться рясні жита,
В саду красується густа малина, —
Навкруг кипить сільське життя.

Медами пахнуть липи пишноцвітні,
В криницях б'є цілюще джерело,
Тріпочуть віттям ясени столітні,
Гостинно кличе дороге гніздо.

Тут пролягла через моріг стежина
І виросла у тисячі доріг,
А щемом повниться одна-єдина,
Та, що зоветься «батьківський поріг».

Я НІЖНО ВИМОВЛЯЮ СЛОВО «МАМА»

Я ніжно вимовляю слово «мама»,
У ньому стільки величі й добра!
Тобі на всі віки одвічна слава,
Моя прекрасна рідна і свята!

Твій кожен крок любов'ю обігрій,
А погляд повен суму від розлук,
Бо лиш у гості приїжджають діти,
Вчувається їх гамір, голос, стук.

Спішу до Тебе, мамо, щохвилини,
Твоє життя — невтомне джерело.
Лечу до Тебе, мамочко, щоднини
До нас у хату, під твоє крило.

Пробач мені, матусю, за розлуки,
За смуток і мовчазні вечори.
Цілую лагідно твої я руки
І не соромлюсь вдячної сльози...

ПРИВІТ, МІЙ ТАТКУ

Привіт, мій татку, як ти? Розкажи,
Що у селі нового? Чи здоровий?
Чи налилися сонцем колоски?
Як наш ставочок — тихий, вечоровий?

Ти виріс на землі. Ти любиш поле,
Де пахне п'янку м'ята і полин,
Де трави запашні й волошок море.
Ти чуєш душу благодатних нив.

Лиш на твоїм обличчі сум щемливий:
Так швидко діти вирости й пішли
У світ далекий, гордий та мінливий —
І скроні вкрили роси сивини.

Я вдячна, тату, за твої повчання,
За вміння бачити прекрасне і святе.
І гріє серце тепле сподівання,
Що скоро знов побачу я тебе.

ОЩЕДРЕНІ В РОКАХ МОЇ БАТЬКИ!

Ощедрені в роках мої батьки!
Хоч посивіли скроні, розум — світлий!
Ваші слова — то мудрості струмки.
І погляд щирий — мов бузок розквітлий!

Ваша любов в усьому і усюди:
У квітах мами, в татових словах.
Вдихаю я її на повні груди.
Немов повітря в молодих садах.

Ваша турбота найсильніша в світі.
Вона, здається, і не має меж.
Вона довкруг «то наші любі діти» —
І ти від радості цієї аж цвітеш!

Лечу до вас завжди, мої батьки.
Нехай щедротами вас Бог благословляє!
Бо знаю твердо: крізь усі роки
Лиш ваше серце, лиш воно чекає.

Тому й спішу туди, де спориші,
Де так духмянить запах рути-м'яти.
І не заміню я нічим в житті
Оте сакрально-рідне «батько й мати»!

СХОВАЛОСЬ СОНЦЕ ПРИСМЕРКОМ БАРВИСТИМ

Сховалось сонце присмерком барвистим.
Замовкло поле — спить моє село.
З-за ставу повіва повітрям чистим,
Таку красу не бачив ще ніхто.

Ось отча хата світиться привітно...
Ось батьків сад зазеленів умить...
Ось мама вийшла — і усе розквітло,
А ось бабуся: «Йдіть до мене, йдіть!»

Так вкотре придивляюся до свого,
До рідного — і на душі щемить...
Як боляче, що не завжди я вдома!
Як добре тут! Й нічого не болить!

МОЯ СЕСТРИЧКА

Дорогою уздовж біжать хати,
У маминім садку цвітуть жоржини,
І лине голос рідної сестри,
Моєї рідної сестрички Валентини.

Вона прекрасна, мов весняна квітка,
Вона розумна й впевнена в собі,
А доброта її — безкрая річка,
Не знає меж, не має берегів.

Птахами вилетіли з отчого гнізда,
Урізнобіч прослалися дороги,
Та добрим спогадом з дитинства вирина
Моя сестра і батьківські пороги.

ВІД СВІТЛА Й СОНЦЯ

Батьки дали мені ім'я Світлана.
Воно від сонця, світла. Мов яса!
Для них я — гарна донечка, жадана,
В мені яснить, іскрить їхня краса!
Вони Світланкою і досі кличуть мило,
Світланочкою зве мене рідня.
Світланчику, привіт!.. Так без упину
Летять до мене ці слова щодня!
Бо в імені моїм — і світло, й лан,
Сяйво думок, й землі магічність,
І оберемок соняхів. Воно — мій талісман.
У ньому Лада предків, в ньому вічність!
У світлий час мене батьки хрестили
У церкві тихій, ніччю, при свічках...
На добрий шлях вони благословили,
Просили щастя й долі в небесах!

У СЛОВІ ТА КВІТАХ

Я маю найкращу матусю,
 Богом даровану з неба!
 До неї тихцем притулюся —
 І більше нічого не треба!
 Вона народила й плекала,
 Як квітку, теплом огортала.
 Щоб туга й жура оминала,
 Вона Матір Божу благала!
 В дорогу життя виряджала
 З молитвою в серці пречистім.
 А стільки любові доклала,
 Щоб доля — в віночку барвистім!
 Залюблена в слово і в квіти!
 А квітів тих безліч! Усюди!
 Бо квіти її — то як діти...
 Вони лиш не їдуть нікуди.
 У серці моїм твоя ласка,
 Твій усміх, і втома, і сльози,
 І твого городчика — казка,
 І спогадів-споминів сльози.
 Та ти не сумуй, моя мамо:
 Весняні ж тюльпани цвітуть!..
 І вкотре ти встанеш рано,
 Бо квіти, як діти, вже ждуть!

СВЯТВЕЧІР У БАТЬКІВ

За стіл Святвечір кличе всю родину.
Так затишно навкруг... Різдвяні ж бо святки!
Крізь заметілі й злісні хуртовини
Ми поспішаємо: чекають нас батьки.
А у світлиці рушники святкові,
І дідух, і калач, дванадцять страв.
З кутею мама — сповнена любові,
А тато — з сіном запашних отав.
І свічечка горить за вмерлих душі...
Для них і ложки тут, на обрусі святім...
А той узвар усе єство ворушить!
Яка ж то радість бачитись усім!
На небі зірка перша засіяла.
З молитвою сідаємо за стіл...
Так трепетно колядка зазвучала,
Так тепло, легко, лагідно довкіл!
А за вікном мороз малює вправно
Чарівну казку світлого Різдва,
І колядують, і благословляють гарно.
Такі величні й урочисті ті слова.
Христос нам народивсь! Співаймо, люди!
І небо, і земля! Нехай святкують всі!
Чаруймось затишком Різдва на повні груди!
І бережим в серцях оці казкові дні!

ЯК ГАРНО ПАХНЕ СКОШЕНА ТРАВА

Як гарно пахне скошена трава!
Цей запах пам'ятатиму до скону.
Якоюсь свіжістю гірчить тоді земля.
Терпким євшаном він зове додому.
В дитинство світле кличе та трава,
Духмянить п'янку, забирає втому.
Й кульбаба жовтоока, й кропива,
І конюшини цвіт — усе у ньому!..
Сплести б вінок з ромашок і волошок,
Лягти б на землю рідну горілиць —
І задивитися в красу небесних брошок,
І не змикати ні на мить зіниць!..
Як гарно пахне скошена трава!
Я у віночку з квітів йду додому,
Я поспішаю, радісна така,
До тата й мами на розмову!

ВЕРБИЦІ НАД СТАВОМ

Я світлим спогадом вернулася у юнь,
В ту чарівливу пору весняну,
У затишок оleshівських красунь,
Вербиць над ставом, мить жадану.
Де в віттях ніжних ти шукав мене,
Скрізь зелен коси я тобі всміхалась.
Й не думалось тоді, що час мине,
Але ота верба запам'яталась.

...Магічність часу на старих світлинах...
Минулих літ на них дівочі мрії.
Й кохання перше на моїх стежинах,
З думок крилатих зіткані надії.

НАЙКРАЩЕ НАМ У РІДНІЙ ХАТІ

Найкраще нам у рідній хаті,
Де в колосках живе зерно,
Де все обійстя в зелен м'яті,
Де заглядає сонце у вікно,
Де щастя виявляється в дрібницях,
Де радість в маминих вустах,
Де золото шукаєш не в скарбницях,
А в найдорожчих татових словах!
Де все любов'ю ніжною зігріто,
Де все так щиро, гарно, без прикрас!..
І дай нам, Боже, ще радіти цвіту
І зупинити хоч на мить цей час!

ЗАТИШНЕ
ПЛЕСО
МОЄЇ ЛЮБОВІ

ДАРУНОК ДОЛІ

В багряні сукні одяглася осінь,
 Жовтавим листям світиться земля,
 Мовчазні небеса вкриває проси́нь,
 А я на зустріч з долею ішла.

Вона ховалась в затінку смерек,
 Манила дивно, раптом — відганяла,
 То дарувала чарівний букет,
 А то дощами довгими лякала.

Вона всміхнулась сонцем восени —
 І струни трепетно в душі заграли.
 До білої розкішної фати
 Зелений мірт і лілії вплітали.

Бентежить зустріч в цю сумну пору,
 Хвилює серце ніжний поцілунок,
 Коханий мій, я так тебе люблю
 І вдячна долі за такий дарунок.

ТИ ВІДГУКНУВСЯ НІЖНИМ СЛОВОМ «МИЛА»

Ти відгукнувся ніжним словом «мила»,
Ти віднайшов найкраще з слів «люблю» —
І вже посипалась цілунків злива,
І вже щодень до Тебе я спішу.
Ти обнімаєш шепотом «кохана» —
І вже між мною небо і земля.
Пробач мені за все, моя жадана,
І вже я інша. Та хіба це я?
З цього полону вирватись несила.
Я просто так, в задумі постою:
Ти відгукнувся ніжним словом «мила»,
Ти віднайшов найкраще з слів «люблю»!

ПРИСМАК ВІЧНОСТІ

Ця мить має присмак вічності,
Коли зацвітає земля,
Коли не бракує ніжності,
Коли ти шепочеш «моя».

А там хай дощить і туманить,
Хай сипле грозою, сонцем пече!
Бо тут слово любе дурманить,
Бо тут твоє вірне плече.

Сховаюся в затінку щастя...
Коханням смакує ця мить.
Приймаю його як причастя!
Нехай воно завше п'янить!

ДОВГОЖДАНЕ ЛІТО

До нас у гості літо завітало
З ромашками й волошками в руках,
Ясним промінням двері відчиняло,
Заходило в барвистих рушниках.

В садок зайшло квітковим розмаїттям,
Душі торкнулось радістю й теплом.
Приємних клопотів, турбот суцвіття,
Дитячий сміх в оселю принесло.

Бринить у хаті пісня колискова,
Барвінком в'ються лагідні слова.
І вдень, і ввечері чудова мова
Із уст Твоїх, синочку мій, луна.

Я ПРИГОРТАЮ СОНЕЧКО — МОЄ ДИТЯТКО

Я пригортаю сонечко — моє дитятко,
Моє малесеньке, малюсіньке хлоп'ятко.
Жадане щастя в серці відчуваю
І крихітку свою ще дужче обнімаю.

Ти простягаєш рученьку маленьку,
Неначе гілочку сосни пухкеньку.
Сміються сонечком ясенькі оченята,
Коли на ручках ти у мами й тата.

Я так тебе люблю, моє хлоп'ятко,
Твій ніжний дотик, порух і «агу»,
Чарівний спів, ой ти ж, моє дитятко,
Моє ти сонечко, я так тебе люблю.

ЗЕЛЕНИМ ЛИСТЯЧКОМ ВЕСНИТЬ ТВОЄ ЖИТТЯ

Зеленим листячком веснить твоє життя,
З маленьких пуп'яночків квіти виростають.
І глибшають з роками почуття.
Вони наш будень, сину, окриляють.

Ти мій промінчик, ти мій колосочок,
Моя веселість і моя жура.
Найкращий, найрідніший мій синочок!
Нехай ряснить-щедрить Твоя весна!

Бо ти і осінь, і зима, і літо.
Ти різний: впертий, мудрий і смішний...
Моя ти ніжна материнська втіхо!
Моя ти гордість, сину дорогий!

Хай щастям стелиться Твоя дорога!
Нехай успішним буде майбуття!
Так щиросердно я благаю Бога:
Хай сонцем світиться Твоє життя!

ЛЮБЛЮ З ТОБОЮ, СИНУ, ГОВОРИТИ

Люблю з Тобою, сину, говорити,
 Люблю й мовчати, і сміятись досхочу,
 Люблю співати, й пасочку святити,
 І бігати, й ховатись від дощу...
 А дощ періщив сильно так, безумно,
 Ти посміхнувся — і веселка враз
 На небі появилася. І шумно
 Від слів Твоїх, і заперечень теж.
 Люблю, коли Ти міцно обіймаєш,
 Коли даруєш квіти і слова,
 Коли «Матусю!» голосно гукаєш —
 Здрігається від того вся земля!
 Люблю, бо Ти для мене Сонце!
 Моє Життя, моє Повітря, Скарб!
 Нехай лиш світло у Твоє віконце!
 Я захищу молитвою від чвар!
 А доля хай відкриє горизонти
 До змін цікавих, і ідей, і знань.
 Минає все: й дощі, й віконті,
 І все, що з нарікань й бурчань.
 А ти Людиною будь, любий сину!
 Чаруй, кохай, твори, держай!
 Моє Ти серденько, моя дитино,
 Вперед рішуче й гордо вирушай!

МІЙ КОЖЕН ДЕНЬ НАПОВНЕНИЙ ТОБОЮ

Мій кожен день наповнений Тобою!
Немов повітря, Ти завжди в мені,
Бриниш у серці ніжною струною
І звеселяєш дні мої сумні!

В яскраві барви одягаєш будні,
Малюєш сонце, віриш у добро,
Хоч часто дмуть і завівають студні
І роздирають прикрощі нутро...

Ти світишся любов'ю і красою!
В Тобі ідей! І знань! І мрій!
І я пишаюся, і я живу Тобою!
І ти цілуй цю мить! Життю радій!

Всміхайся сонцю, підкоряй висоти,
Упевнено долай усі шляхи!
Лиш не згуби, мій сину, ті чесноти,
Що возвеличують людину крізь віки!

ТВОЇ ОЧІ

У спогадах зринають ночі,
Ті перші, юні, боязкі...
Дивлюся трепетно в твої я очі —
Вони залюблено всміхаються мені.

Збентежили, стривожили, спалили
Вогнями щирих, ніжних поривань,
Всю душу до краплини спопелили
Словами найжагучіших бажань.

Топлюся тихо у твоїх очах...
Навкруг шумить зелена веремія,
Бузковоцвітний присмак на губах,
Весняних пахощів і квітів чудасія!

ЖАСМИН ЦВІТЕ

А як же гарно пахне твій жасмин!
Той трунок п'ярко розливається навколо,
В тім ароматі тисячі картин,
Й любові плин, і солов'їне соло...
А ти жасмин цей посадив для мене,
У білих квітах тих — твоя любов,
Це почуття таке натхненне,
Що окриляє й зігріває знов ...
Коли жасмином світиться земля,
Коли духмяний повів всюди,
Ти пригорни мене, бо я — твоя...
І розіллються фарбами етюди
Про цю весну, коли жасмин цвіте,
І пахне, й пахкотить, і мліє,
І світиться життям, й росте,
І навіть уночі, попри усе, зоріє!

ТРОЯНДАМИ ВСМІХАЄТЬСЯ ЗЕМЛЯ

Трояндами всміхається земля!
 У пахощах її усе навколо:
 І день, і ніч, і посмішка твоя,
 І схід, і захід, синє видноколо.

Такі розкішні, такі тендітні...
 Вони для жінки — найбільше свято!
 Такі красиві, такі привітні...
 Їх, звісно, не буває забагато.

Такі ошатні і кольорові...
 Прекрасні в росах їх пелюстки.
 Вони — освідчення в любові,
 Вони — до щастя зведені містки.

Ти подаруєш білі-білі...
 В найкращу сукню одягнуся я.
 І будемо від щастя захмелілі:
 Трояндами ж всміхається земля!

ТОЙ НАСТРІЙ МОРЯ ДОСІ НЕЗАБУТНІЙ...

Той настрій моря досі незабутній...
Той берег досі бачу уві сні,
Той хвилі сплеск такий могутній,
Казкові ночі, неймовірні дні...
Небесна синява і сонця промінь,
Води морської загадковий зблиск,
Тих почуттів красивих ніжна повінь,
Тих мрій крилатих чарівний овид.
І досі пам'ятаю настрій моря,
Ті хвилі, сонце, небо і пісок...
І ти, як завше, біля мене, поряд.
І ми танцюємо у сяєві зірок...

ТАК ЛЕГКО

Лавандовий запах витає довкола,
Повниться ласкою все навкруги.
Лагідно й ніжно торкаюся слова,
Злегка тримаюсь твоєї руки...

Хочеться жити, творити, любити,
Щастя спізнати у звичних речах!
Й попри усе, у житті не тужити,
Й попри усе, не зважати на страх.

А ЛИСТЯ ОСІННЬОГО!..

А листя осіннього!.. А хризантем!..
І погляду твого!.. І слів!.. І кохання!..
Багатшає серце таким кожним днем,
Коли від душі ллються щемні зізнання,
Коли ти за руку тримаєш мене,
Коли ти так ніжно оцедрюєш словом.
Життя ж наше — коло земне,
Дароване з неба Богом.
А листя жовтаве тихенько летить...
Від тих хризантем повен двір в ароматі...
У цій круговерті так хочеться жить
Й віддатись осінній сонаті!

ОСАННА ОСЕНІ

Ти запроси мене в осінній ліс,
 Де простелився жовтобарвний килим,
 Де в златокосих розписах куліс
 Я чаруватимусь овидом милим.
 Ти запроси — і я прийду в цю казку,
 Де світло, свято, сонце і любов,
 В цю лану почуттів, в цю дивну ласку
 Листочків золотих... І стрімголов
 Я полечу в цей ліс осінній, милий,
 В полон твоїх обіймів, мрій і снів.
 То не біда, що яснолистий килим,
 То не біда, що птах вже відлетів.
 Це так прекрасно, коли поруч, разом,
 Коли бурштином світяться ліси,
 Коли і будень видається святом,
 Як ніжно ти торкаєшся руки...
 Ти запроси мене в осінній ліс,
 У цю чарівну жовтосяйну гаму.
 І в жовтобарвнім затінку куліс
 Я заспіваю осені осанну.

ЧАРІВНА ВУАЛЬ ОСЕНІ

Ти в оселю приніс мені осінь.
Ні, не сум, не журбу, не печаль.
Моє серце збентежилось зовсім —
Й розірвалася смутку вуаль.
В оберемку тих квітів осінніх
Стільки радості, щастя й тепла!
В хризантемах духмяно-чарівних
Заховалася пісня твоя.
Про любов, і про долю, і радість
Наших днів обіруч й назавжди.
Не про старість, ой, ні, не про старість...
Про окрилені щастям роки!
Хай ряснить і вишневим, і білим,
Жовтим сонцем хай повниться дім,
Посміхається яблуком спілим —
Буде затишно в ньому усім!

ЗИМОВА НІЧ

Зимова ніч. Так затишно в кімнаті.
Горить камін. Ти запали свічу.
За вікнами метуть сніги лапаті,
А я тобі із ніжністю кажу:
Не обділи мене ласкавим зором,
Не пожалій кохання і снаги,
Не розгуби, не втрадь десь поміж словом,
Не зрадь і подумки, шануй, люби!
Так затишно і тепло у кімнаті.
Іскриться в келихах терпке вино.
Хурделять і метуть сніги лапаті,
Та сонцем наше світиться вікно.

ЗАМПІЇ ЮНОЇ ВЕСНИ

ШАЛЕНИЙ ГРІМ ЛЮБОВІ ТА ЖИТТЯ

Шалений грім любові та життя,
Величність мрій, краса і розум...
Я з Вами йти готова в небуття,
Не озираючись назад. І знову
Вам день у день казати, що люблю,
Кохаю пристрасно, жагуче і без тями,
Чекаю Вас щоденно і молюсь
Безсонними і довгими ночами.
В життєвім вирі губимось невинно,
Сіра буденщина — нещадний океан...
А Ваших рук, цілунків так нестримно
Жадаю я. Не гаючись, віддам
Усе, що є, до краплі, до краплини,
Усю себе без гадки і жалю!
Я Вас люблю! І кожної хвилини
У думці з Вами. Цим живу.

МИ ЗНОВУ НЕ ПОБАЧИЛИСЯ, ЛЮБИЙ

Ми знову не побачилися, любий.
Ох, ці дороги, відстані і час.
І не чекала я цієї згуби,
Та потяг мчався швидко ... і без нас.

Ти зупинить його не маєш сили.
І не проси, і не біжи — дарма.
Я загубилася в весняній зливі,
Мене для тебе більше вже нема.

Лиш навесні я сонцем засвічуся
І легетом повз тебе прошумлю,
Розквітлим проліском тобі всміхнуся,
Та не зізнаюся, що ще люблю.

Так Аріадна нитку зав'язала,
Що і Кассандра долі не вгада.
Весна співала, ой, весна співала,
І пісня та сумною не була.

У МАРЕВІ КОХАННЯ

Щасливий день сьогодні — ох, нівроку:
Танцюю вальс в осінньому саду,
Ховаюся від ніжних слів потоку,
Ловлю я світлу посмішку твою.

Танцюю з сонцем, з листям і з тобою.
У мареві кохання всі думки...
І вже повік не буду я сумною:
Ти поряд — в мріях, снах завжди.

Танцюю вальс в осінньому саду,
Де пишних айстр багато-пребагато,
Де світлу посмішку твою ловлю,
Бо кожне почуття — то свято!

ЗАМРІЇ ЮНОЇ ВЕСНИ

Твій погляд розбентежив душу!
Вона, мов хвиля, хилитається в мені.
Полинати б в небесну кручу!
Дотла згоріти б у твоїм вогні!
Красою тішитись, красою бути!
Світитись нею у твоїх очах!
Любов'ю світ безмежний осягнути
З солодкими словами на вустах!

КУПАВСЯ ВЕЧІР

Купався вечір в білому світанку,
Вкривались росами усі поля,
А ми стояли на холоднім ґанку,
Від нас ховалися прості слова.

Ми розлучались. Так, ми розлучались.
Стогнала у душі німа печаль.
Ще вчора вдвох на лавочці шептались,
А нині вже прощалися, на жаль.

Людської заздрості не пояснити,
Вона не може без лихих обмов,
Кохання справжнє їй не зупинити.
Яка ж тоді була наша любов?!

НЕ ТРЕБА НАМ ПРОЩАТИСЯ, КОХАНИЙ!

Не треба нам прощатися, коханий!
Не знайдемося потім у юрбі.
Для мене ти і досі ще не знаний,
А втратити тебе не хочу, ні:
І ти не покидай мене, коханий!
Із сумом в серці так нелегко жить.
Людське життя немов букет нежданий:
То зустрічі, а то розлука вмить.
Не треба нам прощатися, не треба!
Я і вмовляю, і тебе прошу.
Хай падають зірки на щастя з неба,
А в спокій наш ти не принось дощу!

СНІГИ Й СНІГИ

Сніги й сніги. Весняна повінь
 Знесе усе швидким ривком.
 Усе брудне. Лише на промінь
 Твоїх очей чекаю я тайком.
 Це давня драма: він, вона...
 Чи є щось в цьому сутнє, цінне?!
 Їй заміж вийти вже давно пора,
 Та він мовчить. Все в цьому світі тлінне:
 І він, й вона, й усе життя,
 І той дзвінок жаданий, благовісний...
 Він не дзвонив. Ні краплі каяття,
 Ні пари з уст. Як у журливій пісні.

Здавалось їй, що усміхнулась доля,
 Що буде все гаразд, але пророчі сни...
 Вона сумна, нудна, в неї безсоння,
 Сташні думки, печаль. Його нема.

БУЛО УСЕ...

Було усе — нема нічого, щезло,
Як білий сніг, що восени упав.
Чому тебе, а не його принесло
В моє життя? Ти ще й мене лякав...
Скажи – чому? За що мене покарано?
Кому, коли й яке вчинила зло?
Я не свята. І доля так негадано
Зробила крок нежданий. І вино
Вже не допоможе. Та й навіщо сльози
У цей осінній гарний день?!
О люба осене? Чому у мене сльози?
І в вересневий день нема пісень?
Нема й нема і, певно, вже не буде
Того бажання жить, творить, любити...
Шкода, бо він мене забув...
А може, не забуде?
І буде все... Та думка знову блудить,
Було ж усе — тепер нічого...
Прошу й молю, але для чого?

ЧИ НЕ ТАЇНА?

Судилось нам зустрітися так пізно,
На перехресті літ, у добрий час.
Коли життя моє пелюстки слало ніжно,
А Ваше — квіти, яскравіші яс.

І хай ця зустріч — просто випадковість,
І хай вона для когось дивина,
Але чому ця дивна загадковість
Ще й досі вабить. Чи не таїна?

І зрозуміти це не так вже й легко,
Чи незбагненне можна осягнути?
Зустрітися?.. І розійтись?.. Напевно.
Але ж розлука... Чи то справжня суть?

МЕНЕ ЩЕ ТАК НІХТО НЕ ЦІЛУВАВ

Мене ще так ніхто не цілував!
Це був лиш раз. Єдиний раз — улітку,
Коли жагучими вустами пригортав
І обнімав мене, чарівну квітку.
Ти не кохав. Ти тільки цілував.
Я пам'ятаю кожен дотик, слово,
Той сплеск душі. Та ти мовчав...
І досі так... Замкнуте коло.
Ти цілував, так ніжно цілував
Моє обличчя, губи, ніс, долоні.
Та ти мовчав, мене ти не кохав,
Та цілував... Ну годі! Ну доволі!
Люблю те літо, спогад той і день,
Шампану присмак і цілунки ніжні.
Та відкрила пеленою неба синь
Й цілунки ті, й троянди пізні.

ПРОЩАЙ, КОХАНИЙ

Прощай, коханий, більше нас нема!
 Ми розійшлися швидко і печально.
 Пробач, не наша в тім вина,
 Та й зустріч теж якась банальна.

Прощай, коханий, більше нас нема!
 Ми розпливлись у сивому тумані.
 І більше не дзвони, бо на душі зима,
 А серце сховано у темному лимані.

Прощай, коханий, більше нас нема!
 Нам вже нема про що і говорити,
 І не купуй рожевого вина,
 Воно не допоможе полюбити.

Я НЕНАВИДЖУ ТЕБЕ

Я ненавиджу тебе ненавистю своєю.
І навіщо нам про зустріч говорить?
Я люблю тебе лиш думкою тією,
Що, як марево, туманно мерехтить.

Не потрібно більше нам побачень,
Танців, музики, цілунків досхочу.
Я ненавиджу тебе і без пояснень
Залишаю все і трепетно мовчу.

А МОЖЕ?

Кого люблю? Тебе чи славу?
Твій погляд, може, чи поставу?
А може, не люблю? А марю?
Та певно і цього не знаю.

А може, ти скажи, я зрозумію
Усе, що вимовить, на жаль, не вмію.
А може, не кажи, бо не зумію
Я зберегти тоді таємну мрію.

Є РЕЙСИ, НА ЯКІ СПІЗНИЛИСЬ МИ...

Є рейси, на які спізнались ми...
Є потяги, в яких немає місця...
Для мене ти мов сонечко з п'ятьми.
Для тебе я красива ніжна пісня.
Хоч нерозгадана, бо запізналась
На рейс, на потяг, на роки...
І рима щастя десь згубилась,
Зів'яли недаровані квітки..
Але є рейс в житті найщасливіший,
Отой, що долею зову!
Є він, отой, хто наймиліший,
Кого по-справжньому люблю!

РОЗЛУКИ МИТЬ

У листопаді білий сніг прийшов —
Сріблястим килимом укрилася земля.
Від мене ти до іншої пішов,
Хоч гаряче тебе кохала я.

Нехай вона цілує ті уста,
Що ніжно я колись їх пригортала.
Моя душа відкрита і проста,
Її нікому я ще не віддала.

Осінній сніг спливе сльозами вмить,
Зима морозом серце так застудить,
Що ти його не зможеш розтопить,
Його любов твоя ніколи не розбудить.

ПІД ПОКРОВОМ ЛЮБОВІ

Не заберіть свого покрову
З-над днів моїх! Не заберіть!
Заради Вас на все готова,
Лиш що робити підкажіть:
Чи зникнути листком пожовклим?
Чи квіткою піднестись в височінь?
Розлитись славою у морі повнім?
Замовкнуть і сховатися в глибінь?..

Така наївність юної весни —
Ваша поважність і легка задума.
Неспокій, шал травневої грози —
Осінньої пори хода понура...

ЖИТТЯ ЛЮДСЬКЕ — ТО ЗЛЕТИ І ПАДІННЯ

Життя людське — то злети і падіння,
То спів дзвінкий, то тиша мовчазна,
То юної душі палкі горіння,
То списаний листок, то сивина.

Воно нуртує виром-чорториєм,
А то згасає восковим крап-крап...
Це істина буття, яку відкриєм
Лише в останніх полисках свічад.

Життя людське у злетах і падіннях,
В буянні трав, у скигленнях сичів,
У темені ночей, у днів яріннях...
Мій світе сонця і рясних дощів!

ІСТИНА ЖИТТЯ

Ти гість на цій планеті, зрозумій!
Не сподівайся, ти не дуб столітній.
Полічено твій кожен день, повір,
Керує долями лише Всевишній.

Спустиись з небес, мій друже, до землі.
Тут затишно, а там тобі не місце.
Усім нам прямувати до землі,
Усі ми зліплені з одного тіста.

Та високо літати дано не всім,
А хто плазує, то його провина.
Судить не нам, мій друже, а утім,
Не забувай ніколи: ти — людина!

Я ЩАСЛИВА!

Коли народжується слово
У віршах, у піснях, думках,
Коли співаю ніжну колискову
Синочкові з любов'ю на вустах,
Коли молитву мовлю світанкову
За щастя і за день новий,
Коли стрічаю зірку вечорову
У сяєві твоїх очей, —
То я щаслива! Я найщасливіша!
Бо я люблю! Бо я серед людей!
І вдячність Богові хай лине найщиріша
З мого єства, з моїх грудей!

У ВИШИВАНЦІ — ТАЇНА СТОЛІТЬ

У вишиванці — таїна століть,
 Трипільців мудрість, віра в потойбіччя!
 Бажання збутися буремних лихоліть,
 Аби лиш мир, і спокій, благовістя!
 У візерунках, вишитих народом,
 Традиція вкраїнська, оберіг.
 У ній — залюблення дідівським родом,
 Калини кущ і батьківський поріг!
 І писанка барвиста, й мова рідна,
 У ній — колосся, маки і вертеп.
 У хрестиків рядочків — праця плідна,
 І поле, й море, і безкрайї степ!
 І пісня в ній — журлива й голосиста,
 Мов повинь, всемогуча і дзвінка!
 І мамина замрія промениста,
 Щоб доля сина — світла і легка!
 Довершеність! Ошатність! Лаконічність!
 Красиою невимовною вража...
 Це вишиванка українська! В ній правічність,
 В ній — наше серце, воля і душа!
 Укотре одягну. Мережану й святкову,
 Біленьку чи квітчасту... Все одно!
 В орнаментах отих причетність до народу.
 І я люблю це життєствердне полотно!

МІЙ РІДНИЙ УНІВЕРСИТЕТ

Я кожен день іду, немов на свято,
В цей храм науки, храм ідей і знань.
Тут буднів трудових і радостей багато.
Тут вічність! І краса непроминань...
Тут надмір почуттів, тут океан емоцій!
Історії людей, склепінь, хрестів...
Тут озираєшся на кожному кроці!
Тут благодатний дух церковних куполів!
Краса у слові, в барвах черепиці,
В орнаментах і візерунках доль,
У залах мармурових і в дзвіниці.
Усе тут має свою вічну роль!
Гармонію краси, науки та любові —
Ти все так вишукано й гарно показав!
Ти український у своїй основі
І цим ти кожного з нас поєднав!
Крізь призму часу, крізь авторитети,
Крізь поклики і виклики життя,
Ти процвітай, мій рідний університете,
Тривай у величі свого буття!

НАОДИНЦІ

Лиш небо, і земля, і я...
 Душі розмова наодинці з Богом.
 Волошка, мак, рясні жита —
 Не оскверню я це мовчання словом.
 Лиш порух думки... Сум. Краса.
 Так трепетно мовчить душа моя.
 Вже на траві з'являється роса...
 І небо, і земля, і я...

З УКРАЇНОЮ В СЕРЦІ

Згасає свічка, котиться сльоза,
А «кача плине», ой, те «кача плине»...
Втрачають силу й голос всі слова,
Бо воїн гине, знову воїн гине...

А мати плаче, донечка голосить,
Дружина стомлена — у чорному вбранні,
Старенький тато тугу в серці носить,
Маленький син — задуманий в вікні...

Та переможем, знаю, переможем,
Хоч в небесах заграви ще блищать,
І зупинити ворога ми зможем,
Бо маєм силу Україну захищати!

Хоч «кача плине», знов те «кача плине»
У синьо-жовтих трунах і квітках...
Та України слава не загине!..
Вона ж бо не вмирає у віках!

СВІЧА ЛЮБОВІ

*Світлій пам'яті мого дідуся —
Федора Куця*

Мов річкою життя, тече нестримно час.
 Вмирають люди, як осінні листя.
 Я ще хотіла проспівати для Вас,
 Та похоронний дзвін кричав про інше,
 Що Вас нема й ніколи вже не буде,
 Що все пройшло, все кануло в пітьму...
 Та як же я без Вас, дідуся любий?!
 Лиш подих вітру... Тьма... Юрбу
 Зібрали Ви невчасно і так швидко.
 Ще Ваше сонце мало би світити,
 Та Вас нема. І на душі так гірко,
 Так страшно сум пече. Й горить
 Свіча любові, вічного чекання.
 Ви тут. Зі мною. Всюди. Повсякчас...
 Але той плач, оте гірке зітхання
 Знов нагадає день, що зіркою погас.

ВИ ПТАХОМ БІЛИМ В НЕБО ВІДЛЕТІЛИ

*На добрий спомин про мого учителя —
професора Ніну Гуйванюк*

Ви птахом білим в небо відлетіли,
У високостя синє, світлу даль.
Хвилині кожній й кожному раділи,
Та залишили тугу і печаль.

А чорнобривців розцвіло багато!
Жоржини радо сонцем віддають!
Калинові суцвіття творять свято!
А Ви у небо — птахом — в путь...

Вже пахне осінню, і м'ятою, й медами...
У звичних буднях крутиться життя...
А Ви і нині поряд з нами,
Хоч птахом білим відлетіли в небуття.

ЯКОСЬ ТАК

Що на душі — назавжди залишається,
 Що ранить серце, те не забувається.
 Те, чим живеш, любов'ю розростається,
 Те, що згубив, ніколи не вертається.

Те, що плакаєш, тим пишаєшся.
 Від того, що зробив, не відцураєшся.
 В коханні і в роботі розчиняєшся,
 Як далі буде — так і не дізнаєшся.

Та те, що на душі, те залишається,
 Що ранить серце, вже не забувається.
 Лиш мама синові невдавано всміхається!
 Лиш день мине — і лиш тоді смеркається!..

МИ — ЛИШ МИТЬ

Живемо днем, годиною, хвилиною,
Звіряємо усе за словником.
Вже й не вітаємося з доброю людиною,
А біжимо за величі вінком.

Сьогодні пропустили гожу днину,
Барviste надвечір'я, танець зір,
Не глянули на зелень розмарину,
На шпички сніжно-білих гір.

Веселка вишиває рушники,
Вербові віти заплітають коси...
А ми не бачимо Господньої краси,
Нам пеленою затулило очі.

Мій друже, ти впізнав себе?
Зізнайся сам собі, зізнайся!
Життя твоє безглуздо промайне,
Покайся сам собі, покайся!

Бо час летить, його нам не спинити.
Одвічні дощ і сонце, ми — лиш мить.
На світі для людей потрібно жити,
І лиш добро для них творить!

МОЛЮСЯ Я З ЛЮБОВ'Ю НА ВУСТАХ

Молюся я з любов'ю на вустах
 До Тебе, Господи, свята Маріє!
 Молюся я з надією в очах
 За тих, хто серце й душу гріє:
 За сина я молюся, за родину,
 За край мій рідний, місто і село,
 За ту розкішну білоцвіт-каліну,
 Осяйне сонцем батьківське вікно!
 Молюся я з любов'ю на вустах
 За кожен день, за кожну хвилину...
 О Боже, збережи в віках
 Мою Вітчизну — неньку-Україну!

У СВІТІ СОНЦЯ І РЯСНИХ ДОЩІВ: ДЕЩО З АВТОБІОГРАФІЇ

Мабуть, для кожного з нас рідна земля асоціюється передусім з отчою хатою, з червоною калиною біля її вікна, стрункими зеленими тополями коло воріт, запашним цвітом липи й жасмину, з жовтогарячими чорнобривцями й соняшниками, з пишноцвіттям півоній, троянд та лілій у маминому садочку, достиглими яблуками з батькового саду, з ланами пшениці та жита, духмяним хлібом... Такою величною красою оповиті мої спогади про Олешу — моє рідне село Монастирського району Тернопільської області, що розташоване на високому пагорбі, оточеному неглибокими вибалками, ставками, зеленими лісочками, квітучими полями. Саме в цьому селі 21 вересня 1973 року, у сім'ї Шабата Тараса Михайловича та Марії Федорівни (Куць), я і народилася.

У 1988 р. закінчила з похвальною грамотою Олешівську восьмирічну школу, у 1990 р. — зі срібною медаллю середню школу в селі Ковалівка Монастирського району Тернопільської області, що за 9 км від Олеші. Рідне Тернопілля зростило, виплекало і сформувало мене як людину. Олешівські простори були тим джерелом, що наснажувало мене незрадливою любов'ю до ближнього, шанобливим ставленням до коренів родоводу. Натхненна історією та красою берега свого дитинства, я написала

слова і музику до пісні «Олеша — це моє село», що її часто на різних урочистостях виконує сільський жіночий ансамбль.

Я щаслива, що народилася і виховувалась разом зі своєю сестричкою Валентиною в сім'ї, де з повагою ставилися до сільської праці, де завжди прищеплювали любов до рідного, до українського. Саме тут, в Олеші, знайшла свою долю, коханого чоловіка — Тараса Савку, з яким одружилася 21 вересня 1996 р., узявши прізвище Шабат-Савка. Разом виховуємо нашого синочка Олександра — студента юридичного факультету Чернівецького національного університету імені Юрія Федьковича

Пишаюся тим, що моя велика родина Куців і Шабатів долучилася до історії села, його становлення і поступу. Вероній Колодницький, прапрадід, був війтом, а через кілька десятків років дідусь — Федір Куць — став головою сільради і відіграв важливу роль у соціокультурному розвитку села. Бабуся, Стефанія Куць (Леськів), усе життя пропрацювала на землі, у колгоспній ланці, не мала вищої освіти, але її мова — то невичерпне джерело народної мудрості. Мої дорогі батьки, Тарас Михайлович і Марія Федорівна, яких я дуже люблю, навчили жити, творити, любити, тому й спішу до них, аби насолодитися добрим і щирим словом, аби подякувати за велику науку життя.

З глибоким сумом йду стежиною, яка веде туди, де серед високих гордовитих ясенів спочивають найдорожчі мені люди... Лише подумки можу уявити трагічну долю моєї прабабусі — Магди Куць, яка залишилася з сімо-

ма дітьми на руках, а її чоловіка — Дмитра Куця — жорстоко вбили в роки Другої світової війни на Федоровій горі в Бучачі, їхній син — Михайло Куць — підпільник УПА, загинув від рук НКВС...

Тяжкий і довгий шлях переселенців з Польщі, батьків мого тата, Шабата Михайла Івановича й Анастасії Онуфріївни... Згадую їхні розповіді про біль розлуки з рідною землею, про білу хатину над Сяном, про залишене майно... Пам'ять про них назавжди в моєму серці.

Моє професійне становлення пов'язане з Чернівецьким національним університетом імені Юрія Федьковича — з незрівнянним у своїй величі та красі храмом науки. У вересні 1990 р. я вступила на філологічний факультет Чернівецького державного університету, який закінчила в червні 1995 р., одержавши диплом з відзнакою зі спеціальності «Українська мова і література» та рекомендацію в аспірантуру.

З 1 вересня 1995 р. стала викладачем кафедри сучасної української мови Чернівецького державного університету імені Юрія Федьковича, з 2003 р. — доцентом, з 2016 р. — професором кафедри сучасної української мови Чернівецького національного університету імені Юрія Федьковича.

Протягом 1997–2000 рр навчалася в аспірантурі, яку закінчила достроково (28 червня 2000 р.), успішно захистивши кандидатську дисертацію «Категорія питальної модальності в сучасній українській мові» під керівництвом доктора філологічних наук, професора Ніни Гуйванюк.

Упродовж 2010–2013 рр — навчання в докторантурі, після закінчення якої 5 листопада 2014 р. в Інституті української мови Національної академії наук України захистила докторську дисертацію «Вербалізація категорії комунікативної інтенції: когнітивні, граматичні та дискурсивні вияви».

У 2004–2020 рр була заступником декана філологічного факультету з навчально-виховної роботи. Це важливий період мого професійного становлення, що дав змогу сповна зреалізувати велике бажання працювати зі студентами, з юною елітою нашої держави в контексті утвердження найкращих почуттів любові до України, у ракурсі формування соціально активної, інтелектуально розвиненої особистості з високими духовними, патріотичними та родинними пріоритетами.

З березня 2020 р. очолюю кафедру сучасної української мови Чернівецького національного університету імені Юрія Федьковича. Ця посада зобов'язує працювати ще більше, ще краще на благословенній філологічній ниві, у поліпарадигмальному просторі лінгвістики сьогодення виокремлювати актуальні питання для наукового осмислення, дбати про розвиток української мови, її повноцінне функціонування в усіх сферах суспільного життя. Саме освітній процес уможливорює реалізацію мого фахового потенціалу на лекціях та практичних заняттях із морфології та синтаксису української мови, з морфеміки та словотвору, спецкурсів «Актуальні проблеми синтаксису та пунктуації», «Досягнення і проблеми українського мовознавства», «Проблема

функціональної транспозиції в граматиці української мови» для студентів спеціальностей «Філологія (українська мова та література)», «Середня освіта (українська мова та література)», «Філологія (румунська мова та література)», «Переклад (російсько-український)».

У науковому доробку понад 250 наукових праць з комунікативної граматики, лінгвопрагматики та дискурсології української мови, дві одноосібні монографії («Категорія комунікативної інтенції в українській мові» (2014); «Українськомовний питальний дискурс» (2019); колективна монографія «Синтаксис української мови: на перетині традицій та інновацій» (2019); 8 — навчально-методичних посібників, історично-літературний нарис «Олеша: з глибини віків до сьогодення» (2009; у співавторстві з чоловіком — Тарасом Савкою).

...У круговерті буття ми виростаємо, дорослішаємо, відлітаємо, немов пташенята, з отчої домівки в далекий життєвий вирій. Утім, коли знесилює буденна втома, так хочеться туди, де п'ярко пахне м'ята, де чарують ніжні плеса затишних ставочків, де «щастя виявляється в дрібницях, де радість в маминих вустах, де золото шукаєш не в скарбницях, а в найдорожчих татових словах». І куди б не закинула доля, яких кар'єрних висот не досягнули б, ми неодмінно, хоча б у спогадах, повертаємося до свого берега дитинства, бо саме там черпаємо життєву снагу та енергію, саме там набираємося творчого натхнення й великої любові!

ЗМІСТ

СИЛА ВСЕОХОПНОЇ ЛЮБОВІ.....	3
-----------------------------	---

ЧАРІВНІ ПОРУХИ ДУШІ

Танець весни	8
Вірш кохання	9
У цю карпатську весняну пору	10
Цвіт магнолії	11
Окрилена й красива	12
Весни прекрасна мить	13
У круговерті буття	14
Овиди зими й весни	15
У лісі шурхотять сухі листочки	16
Жовтаві барви весни	17
Мережить ніч яскраві візерунки	18
Чарівні хризантеми	19
Жовтаволисто виграє природа	20
Багряніють вже листя калини	21
А чайки кликали до тебе в гості	22
Хвацька завірюха	23
Прийдешній рік	24

НАЙКРАЩЕ НАМ У РІДНІЙ ХАТІ

Олеша — це моє село	26
Батьківський поріг	28
Я ніжно вимовляю слово «мама»	29
Привіт, мій татку	30
Ощедрені в роках мої батьки!	31
Сховалось сонце присмерком барвистим	32

Моя сестричка	33
Від світла й сонця	34
У слові та квітах	35
Святвечір у батьків	36
Як гарно пахне скошена трава.....	37
Вербиці над ставом.....	38
Найкраще нам у рідній хаті.....	39

ЗАТИШНЕ ПЛЕСО МОЄЇ ЛЮБОВІ

Дарунок долі.....	41
Ти відгукнувся ніжним словом «мила».....	42
Присмак вічності.....	43
Довгождане літо.....	44
Я пригортаю сонечко — моє дитятко	45
Зеленим листячком веснить твоє життя.....	46
Люблю з Тобою, сину, говорити.....	47
Мій кожен день наповнений Тобою	48
Твої очі.....	49
Жасмин цвіте.....	50
Трояндами всміхається земля	51
Той настрій моря досі незабутній.....	52
Так легко.....	53
А листя осіннього!.....	54
Осанна осені.....	55
Чарівна вуаль осені	56
Зимова ніч.....	57

ЗАМРІЇ ЮНОЇ ВЕСНИ

Шалений грім любові та життя.....	59
Ми знову не побачилися, любий	60
У мареві кохання	61
Замрії юної весни.....	62

Купався вечір.....	63
Не треба нам прощатися, коханий!	64
Сніги й сніги.....	65
Було усе.....	66
Чи не таїна?.....	67
Мене ще так ніхто не цілував	68
Прощай, коханий.....	69
Я ненавиджу тебе	70
А може?.....	71
Є рейси, на які спізнилися ми.....	72
Розлуки мить.....	73
Під покровом любові	74

ОДВІЧНІ ДОЩ І СОНЦЕ, МИ — ЛИШ МИТЬ

Життя людське — то злетити і падіння	76
Істина життя	77
Я щаслива!	78
У вишиванці — таїна століть.....	79
Мій рідний університет.....	80
Наодинці	81
З Україною в серці.....	82
Свіча любові.....	83
Ви птахом білим в небо відлетіли	84
Якось так	85
Ми — лиш мить	86
Молюся я з любов'ю на вустах	87

У СВІТІ СОНЦЯ І РЯСНИХ ДОЩІВ: ДЕЩО З АВТОБІОГРАФІЇ	88
---	----

Літературно-художнє видання

Шабат-Савка Світлана Тарасівна

З ЛЮБОВ'Ю НА ВУСТАХ

Поезія

Редактор *Володимир Антофійчук*
Оформлення і верстка *Анни Андрєєвої*

Формат 84×108/32. Ум.-друк. арк. 5,04.
Наклад прим. Зам. № 1628.

Видавець і виготовлювач
видавничий дім
publishing house

Свідоцтво про внесення
до Державного реєстру суб'єкта
видавничої справи ЧЦ № 1 від 10.07.2000 р.

телефон
(0372) 552 943

адреса
58000, м. Чернівці,
вул. Радищева, 10

е-mail
info@bukrek.net

web-сайт
www.bukrek.net